

Povídal jsem si s rodilým iniciátorem duchovního hnutí v Asii; jmenuje se Alex. V době našeho rozhovoru měli sít asi sto tisíc domácích církví! Vyptával jsem se na jejich cestu k tomuto masivnímu duchovnímu hnutí. Naslouchal jsem jejich zkušenostem, útrapám a vítězstvím.

A mezi tím Alex kladl velmi přejícné otázky i mně; na naši situaci, co děláme a co plánujeme. Sdílel jsem, že u nás je to docela těžké. Oficiální procento ateistů je hodně vysoké a mnozí evangelikální křesťané vypadají velice ospale, pokud jde o sdílení Dobré zprávy a o zakládání nových společenství.

Po chvíli naslouchání se na mě zkušený Boží muž Alex podíval a říká: „Viš Pavle, pětadvacet let jsem tlačil káru; teprve posledních sedm let se dívám, jak ta kára jede!“ A dodal, že ta jejich dřina stála za to. Dřina překonávání odporu a pronásledování ze strany hinduistů, muslimů a buddhistů kteří u nich mají velké zastoupení. A taky dřina získávání a trénování křesťanů, kterých zpočátku bylo nemnoho.

„Pětadvacet let jsem tlačil káru; posledních sedm let se dívám, jak ta kára jede...“

Máš občas dojem, že u nás to jde pomalu s tou evangelizací, s růstem církve a řekněme s hnutím? Počítám, jak dlouho už tu káru hnutí tlačím, a říkám si, že možná nejsme až tak daleko! Nevím, kolik roků je třeba u nás, aby hnutí došlo do stavu, že už „pojede samo“. Přidáš se? Potlačíš taky trochu nějaké osobní sdílení o Ježíši a čtení Bible s nevěřícími...? Až se ta „kára hnutí“ rozjede, bude nad naší zemí zářit Ježíšova sláva – k záchraně tisíců dalších lidí!

Pětadvacet let jsem tlačil káru

—170—